רבי יוסי קאי כותיך: **ורבי יוסי מכדי מכר מקצת היום ככולו.** דכל הלי דקא מסיקנן לעיל דמכלן ולהבא מטמא"= שיעוי דחיקי ניהו, ומיהו אמתיתן איתא כרב: **וכמה גמורה.** דבעינן ג' ימים רטופים כדאמר"ה)(מ"ו)מלה הכתוב את הזבה בימיה, היכי משכחת לה: (ד) **והא כיון דמיא בפלגיה דיומא.** ביום שני מחלות ואילך איתיד פלגא דמבקר עד חצות עולה לה לשימול כאילו נשמר יום אחד בטהרה והוה לה הפסק: ע"ל א] ור' יוסי מכדי שומרת יום כנגד יום ב) כיון דקאמר דטעמא הוי משום דמקצת היום ככולו ג) וכך שמעתי כאן מפ"י המור"ה ב] אבל בכילד טוען במסכת פסחים שמעינן דמכלן ולהבא קמיבעיא לן דלר' יוסי זבה גמורה היכי משכחת לה ולא מפ"י המור"ה: **ליבעיה לימא בשופעת.** כל ד) היום [תלתא יומי] בהדי הדדי: **ולבעיה לימא.** שלשה יומי בין השמשות סמוך לשקיעת החמה דכי רחיצה בשבת אחר שקיעת החמה הוי ממלא כל יום רחשון וכי חזרה ורחיצה ביום רחשון שנית סמוך לשקיעת החמה הויא ממלא כל יום שני וכן שלישי דלא הויא שהות דטהרה ביני ובינו כלל ולא הוי שליק למיינא דשומרת יום כנגד יום' להא לא הוי שהות:

הדרן עלך הריני נזיר

מי שאמר הריני נזיר מגלח יום שלשים ואחד. לרב מתנא דתלתא ליה ה) דתנזירות סתם קלי ואין נזירות פחות מל' יום ולבר פדא כדתלתא ליה דמוקי לה (ה)(כגון)דנעשה כאומר שלשים וכולה מתני' ו) הכי מפורש בפ"ק לרב מתנא כדתלתא ליה ולבר פדא כדתלתא ליה: **גמ' ר"ח אומר אינו סותר אלא שבעה.** כדי שיבוא קרבנו בטהרה וכדפרשינן בפרק קמא לבר פדא כדתלתא ליה דקסבר

דעביד ק"ו (ר"ה דף י.) ומה כדה שאין תחילת יום ח) כסופו דטבלה בלילה מהני סוף יום כתחילתו דלא בעינא כ"ל ח) ז' ימים ויום שפוסקת בו [שנה] שתחילתו עולה בסופו אינו דין שסופו עולה בתחילתו לימא זבה גדולה תוכיח דתחילת יום כסופו דטובלת ביום וסופו לאו כתחילתו אלא ודאי רבא לא עביד הכל ומומר אליבא דר' יוסי ו] ומיהו לפירוש רש"י ניחא דלא מני למימר זבה תוכיח"): **ומשני** דחזיא שלשה יומין סמוך לשקיעת החמה דלא הוי שהות דשליק לה למיינא. לפי [שהם] מסובבין בטומאה בתחילת היום ובסופו וליכא בהם שימור כלל וכן יום שלישי ממא בתחילתו והרי שלשה ימים לרופין ממאין דמקצת יום שלישי כחולו ואין בהן שימור ביניהם:

הדרן עלך הריני נזיר

מי שאמר הריני נזיר מגלח יום שלשים ואחד. בפרק קמא (לעיל דף ה:) מייתינן ליה ופי' רב מתנא ובר פדא כדאית להו: **שיום** ל' עולה לו מן המנין. לרב מתנא עולין למנין ימי נזירות דלתשון המדאורייתא ל' וכן למנין שני עולה לו מדאורייתא דבעינן שלשים דאורייתא ולבר פדא אין צריך למנות נזירות לתשון שכבר נשלם מיום כ"ט ותגלחת לתשובה נעשית ביום ל' כדין תורה ודקאמר במתניתין ביום ל' עולה לו מן המנין הייט לענין נזירות שני כדי שגם תגלחת שניה תהיה ביום ל' שהרי גילח ביום [ששים] חסר אחד: **הריני** נזיר נעמתא יום ל' סותר הכל. לרב מתנא סותר מן התורה ומביא שלשים יום נזירות טהרה ולבר פדא סותר כל מדרבנן וסותר מדרבנן נזירה ולהיכא דאמר הריני נזיר נעמתא לא סותר מדרבנן אלא שבעה. לבר פדא לא גזרינן ולרב מתנא אליבא דר"ח ס"ל מקצת היום ככולו ואפילו נעמתא קודם ביום ל' ואחד: **הריני** נזיר ל' יום נעמתא יום ל' סותר את הכל. ולא פליג ר"ח לרב מתנא דאמר דסתם נזירות ל' יום והכא מיתורא דליכא דקאמר ל' הוי כאילו אמר שלשים הילכך אפי' לר"ח דאמר דמקצת היום ככולו סותר הכל (ולבר פדא דליית ליה מקצת היום ככולו) הכא אמר ל' הוי ממנין הנזירות כיון שפירש ל' יום וח"ת מ"מ אמאי סותר הכל לר"ח הא לר"ח דרש לקמן בברייתא דהריני נזיר מאה יום ונעמתא יום מאה יכול יסתור הכל ת"ל דכיון דאמר ל' ח"כ יום ל' הוי יום מלאה דאחרונים ואם אין אחרונים ה"ל כי נעמתא ביום מלאה ונעמתא ביום מלאה אין לו תורת נזיר ולקמן נמי בברייתא גבי נעמתא בסוף מאה לא קממעטינ להו מהאיים יפנו אלא דאיט סותר כל מאה אבל שלשים יום ולאו סותר דקתני בסמוך בנעמתא יום מאה דלר"ח סותר שלשים אבל ברישא כי אמר הריני נזיר שהמת דקאמר ר"ח איט סותר אלא שבעה כי נעמתא ביום שלשים לבר פדא ניחא משום דמיון נזירותו ויום שלשים איט יום מלאה כיון דלא אמר שלשים לבר פדא ולא מדרבנן לבר פדא ולא מייתי קרבן טומאה ולרב מתנא נמי דקאמר מקצת היום ככולו הילכך יום ל' איט יום מלאה דהוי כאילו כלה כל אותו יום [כיון] דעשה מקצת בנזירות אבל בסיפא מחשב כאילו אמר שלשים לרב מתנא לא אמרינן מקצת היום ככולו הילכך הוי שפיר יום שלשים מלאה דלכך סותר לר' אליעזר מדרשא דחתם תורת הנזיר ולתנא

*) [ופ"ש תוס' פסחים פא. ד"ה ח"ע וכו' ומש"כ שם על הגליון]

הגהות הב"ח (מ) גמ' תלתא יומי. נ"ב עיין בנדב דף נ. (נ) שם דלא כולי שהות דלהני פליג ליה למיינא: (נ) בפשטנה מגלח את הסמיה יום שנים ואם וכו' ביום שלשים עולה כנ"ל והיינה של נמתק: (ד) רש"י ד"ה זבה וד"ה והא הדר"ל: (ה) רש"י ד"ה מי שאמר וכו' דמוקי לה דנעשה כאומר וכו' מתניתין דסכלא מפורש בפ"ק כנ"ל והיינה כגון נמתק:

הגהות מהר"ב רנשבורג א) רש"י ד"ה והא כיון וכו' ור"י מכדי שומרת יום כנגד יום. וכ"כ וכוונתו בזו לפ"ה בתוס' כאן: ב) בא"ד אבל כילכד טוען בתוס' בפסחים דמכלן ולהבא היא דמכלן ולהבא היא ממתלה זבה דמתניית מכי לתתה ביום ל"ח וביום ל"ג ביום ל"ח ומכי עד ל"ע נמתק. וכ"כ כמו לתתה ביום ל' וביום ג' וביום ה' ל"ל חוץ מאם עבר יום אבין נדה לגדה לתתה בן עכ"ל. ג) תוס' ד"ה זבה גמורה וכ'. ואם"ם שלא עבלה בינתיים מכי לתתה ביום ל"ח וביום ל"ג ביום ל' ל"ל חוץ מאם עבר יום אבין נדה לגדה לתתה בן עכ"ל. ג) תוס' ד) בא"ד ובחותך יש לפרש לתתה ל"ח. לתתה ל"ח נמתק וכ"כ לתתה לנמתר לתתה יום ל' כנ"ל ל"מ: ה) בא"ד ומש נדה אמן מתנא יום שלה כבוש דסכלה כנ"ל: ט) בא"ד דלא בעי כ"ח ז'. נמתק אות ז'. וכ"כ ו' ימים כנ"ל: י) בא"ד ומיהו לפי כ"ה. כ"כ שי' על דכריכם מה בתריכם בתוס':

ו) אוני כ"ל וכ"ה בנמר ל' יום נעמתא ביום ל"ח שסותר את הכל אבל אם מיר שנעמתא וכו'

זבה גמורה היכי משכחת לה. דמכלן ולהבא ממעינן לה וכל יומא טומאה בתפי נפקא היא וכיון דחזיא היא בפלגא דיומא הוא קא סליק לה לשימור ותע"פ שלא מבלה ביניהם ג' ימים רטופים: הלשון ק"ק אמאי קאמר אחיד פלגא דיומא דבקיטור הוה מני למימר אחיד יומא סליק ליה שימור ופרוחק יום לפרש ד) רחתה י"ל דכיון דחזיא ביום ב' בפלגא דיומא אחיד פלגא דיומא שהיה לפני שרחתה סליק ליה שימור וקשה ואמאי לא משכחת לה דרחתה שלשה לילות דהשתא היא עמתה בתחילת היום ופי' בקונטרס בכילד טוען (פסחים דף פא.) לפי הדברים למ"ד מקצת היום ככולו ותחילת הלילה תהא נמי ככולה לספירה ובתחילת הלילה סליק לה שימור ואין צריך מעת השתר: *ולי נרחתה דמשנה שלימה היא בפרקין תיוקת (נדה דף עב.) ושוין ברוחתה ה) יום י"ח ועבלה לערב (ומשה) שמטמאין משכב ומושב למפרע ומוכח הכא דתחילת הלילה לא הוי שימור ורחתה לר"ח דכי היכי דלר' יוסי תחילת יום הוי שימור ה"נ רחתה בלילה סוף היום למחר שהיה רוחה עולה לשימור דכך לי סוף היום כתחילת היום ובהכי ניחא לישנא כיון דמחזי בפלגא דיומא ו] אחיד פלגא דאותו יום עצמו בסופו הוה ליה שימור וכ"ל דולאי בזבה גדולה לא אמר ר' יוסי דיום שלישי יהיה ממנין של ז' של טהרה דהא בפרק תיוקת (סס ד' סס. וסס) קאמר דכותאי יום שפוסקת בו מונה אותו למנין ז' והטעם דמליט דבסוף הספירה מקצת היום ככולו דזב וזבה מובלין ביום הילכך בזבה קטנה ז] דתחילת הספירה מקצת היום ככולו אבל בתחילת ספירת זבה גדולה שזקוקה לספור ז' אי לא אמרי' בתחילת ספירת ז' נקיים מקצת היום ככולו: והא דעביד ק"ו (ר"ה דף י.) ומה כדה שאין תחילת יום ח) כסופו דטבלה בלילה מהני סוף יום כתחילתו דלא בעינא כ"ל ח) ז' ימים ויום שפוסקת בו [שנה] שתחילתו עולה בסופו אינו דין שסופו עולה בתחילתו לימא זבה גדולה תוכיח דתחילת יום כסופו דטובלת ביום וסופו לאו כתחילתו אלא ודאי רבא לא עביד הכל ומומר אליבא דר' יוסי ו] ומיהו לפירוש רש"י ניחא דלא מני למימר זבה תוכיח"): **ומשני** דחזיא שלשה יומין סמוך לשקיעת החמה דלא הוי שהות דשליק לה למיינא. לפי [שהם] מסובבין בטומאה בתחילת היום ובסופו וליכא בהם שימור כלל וכן יום שלישי ממא בתחילתו והרי שלשה ימים לרופין ממאין דמקצת יום שלישי כחולו ואין בהן שימור ביניהם:

הדרן עלך הריני נזיר

מי שאמר הריני נזיר מגלח יום שלשים ואחד. בפרק קמא (לעיל דף ה:) מייתינן ליה ופי' רב מתנא ובר פדא כדאית להו: **שיום** ל' עולה לו מן המנין. לרב מתנא עולין למנין ימי נזירות דלתשון המדאורייתא ל' וכן למנין שני עולה לו מדאורייתא דבעינן שלשים דאורייתא ולבר פדא אין צריך למנות נזירות לתשון שכבר נשלם מיום כ"ט ותגלחת לתשובה נעשית ביום ל' כדין תורה ודקאמר במתניתין ביום ל' עולה לו מן המנין הייט לענין נזירות שני כדי שגם תגלחת שניה תהיה ביום ל' שהרי גילח ביום [ששים] חסר אחד: **הריני** נזיר נעמתא יום ל' סותר הכל. לרב מתנא סותר מן התורה ומביא שלשים יום נזירות טהרה ולבר פדא סותר כל מדרבנן וסותר מדרבנן נזירה ולהיכא דאמר הריני נזיר נעמתא לא סותר מדרבנן אלא שבעה. לבר פדא לא גזרינן ולרב מתנא אליבא דר"ח ס"ל מקצת היום ככולו ואפילו נעמתא קודם ביום ל' ואחד: **הריני** נזיר ל' יום נעמתא יום ל' סותר את הכל. ולא פליג ר"ח לרב מתנא דאמר דסתם נזירות ל' יום והכא מיתורא דליכא דקאמר ל' הוי כאילו אמר שלשים הילכך אפי' לר"ח דאמר דמקצת היום ככולו סותר הכל (ולבר פדא דליית ליה מקצת היום ככולו) הכא אמר ל' הוי ממנין הנזירות כיון שפירש ל' יום וח"ת מ"מ אמאי סותר הכל לר"ח הא לר"ח דרש לקמן בברייתא דהריני נזיר מאה יום ונעמתא יום מאה יכול יסתור הכל ת"ל דכיון דאמר ל' ח"כ יום ל' הוי יום מלאה דאחרונים ואם אין אחרונים ה"ל כי נעמתא ביום מלאה ונעמתא ביום מלאה אין לו תורת נזיר ולקמן נמי בברייתא גבי נעמתא בסוף מאה לא קממעטינ להו מהאיים יפנו אלא דאיט סותר כל מאה אבל שלשים יום ולאו סותר דקתני בסמוך בנעמתא יום מאה דלר"ח סותר שלשים אבל ברישא כי אמר הריני נזיר שהמת דקאמר ר"ח איט סותר אלא שבעה כי נעמתא ביום שלשים לבר פדא ניחא משום דמיון נזירותו ויום שלשים איט יום מלאה דמיון דלא אמר שלשים לבר פדא ולא מדרבנן לבר פדא ולא מייתי קרבן טומאה ולרב מתנא נמי דקאמר מקצת היום ככולו הילכך יום ל' איט יום מלאה דהוי כאילו כלה כל אותו יום [כיון] דעשה מקצת בנזירות אבל בסיפא מחשב כאילו אמר שלשים לרב מתנא לא אמרינן מקצת היום ככולו הילכך הוי שפיר יום שלשים מלאה דלכך סותר לר' אליעזר מדרשא דחתם תורת הנזיר ולתנא

עין משפט נר מצוה

א א מיי' פ"ד מהל' מילות הל"א סמג עשין קכו:
ב ב מיי' שם סל"ב סמג שם שם:
ג ג מיי' פ"ז שם סל"ג:
ד ד מיי' שם הל"ד:

לעיל ה: וש"נ

לעיל ה:

שם

שם ו.

שם זה שם

שם זה שם

* דיש כאן הגיון המאוחר לתוספות מאין ואילך בגיון לשאול בגא מאי מחסרת ריש לסיגא (דאמרין ואילך)

שם:

נוסחת הריב"ן

ה) מר: ב) כין: ג) ביום כמולו ל"ג משום דקסבר דמכלן ולהבא היא ממתלה זבה דמתניית קרבן סיני משכחת לה וכ"ב מיבעיא לן בכילד טוען דתלינא דל' יוסי דאמר דמכלן ולהבא היא ממתלה זבה גמורה דמתניית קרבן היכי משכחת לה הכ"ד ולהאי ליתא: ד) כל שלשה גבי הדדי ותליא דמאלי כל פלגא יומי סמוך לבין השמשות לשקיעת החמה דכי לתתה בכבה בסמוך לשקיעת החמה כיון שני בשקיעת החמה היא לה ממתה כל פלגא וכל ביום לאחר פלגא הוא לה זבה גמורה משום דלא הוה לה שהות דטהרה ביני ובינו כלל וסליק לה למיינא דשומרת יום כנגד יום וכ"ן שמעינ"ו כאילו מפ"י המור"ה בכילד בכילד טוען במסכת דהוחיל ובין השמשות ספק יום ספק לילה ואינו יודע אם בין בהשמשות יום הוא אלכך הוחיל ולתתה כל בין השמשות בג' ימים בין אם לתתה לאחר שבין השמשות ליום אם לא לתתה לאחר יומין יום הוא לכו תלתא יומין לשמין שלא היתה לה שעת הטהר כלל כ"ל ד"ה ולהאי ליתא לכ"ל: ה) דכמירות: ו) דהכא:

פי' הרא"ש

ור' יוסי מכדי מכר מקצת היום ככולו וזבה גמורה היכי משכחת לה. כיון דהוא בפלגא דיומא סליק לה שיטור כשראתה ביום א' וביום ב' תחלת יום ב' הוי שיטור ליום ראשון ומהרה מאיתה ראיה וכשרואה אח"כ מכאן ולהבא היא ממטא ולא מצטרף בהדיה יום ראשון להיותה זבה: כגון ששמעה ג' ימים ולא היה לה טהרה בינתיים לשיטורואי בעית אימא כגון דחזאי ג' יומי סמוך לשקיעת החמה. שתתחילה קצת מבעוד יום וראתה עד הלילה נמצאת בכל יום מטאה תחלתו וסופו ולא סליק לה שיעור:

סליק פירקא

מי שאמר הריני נזיר מגלח ליום ל"א. לרב מתנא דאמר סתם נזי' ל' הילכך מגלח יום ל"א. ולבר פדא סתם נזי' כ"ב יום ודיה לו לגלח יום ל' אלא כדמפרש לעיל נעשה כאומר שלימים: ואם גלח יום ל' יצא לבר פדא ניחא דמדאורייתא דינא הכי לגלח יום ל' ולרב מתנא סס' לעיל משום דמקצת היום ככולו. הריני נזיר ל' יום אם גילה יום ל' לא יצא. אמ' בר פדא סורה בהא כיון דאמר ל' יום דבעי' ל' יום שלימים: מי שאמר הריני נזיר נעמתא יום ל' סותר את הכל. לרב מתנא סותר מן התורה ומביא קרבן שמאה לבר פדא סותר מדרבנן אמר היכא דאמר ל' ואינו מביא קרבן מיסאה: ור' אליעזר אומר אינו סותר אלא ז' דלא נזר. ולרב מתנא משום דסבר מקצת היום ככולו. ורבנן לית להו מקצת היום ככולו אלא אחר שהביא קרבנותיו הריני נזיר ל' יום ונעמתא יום ל' סותר הכל דכיון דאמר ל' יום בעי' שלימים ולא אמרי' מקצת היום ככולו: ר"א אומר אינו סותר אלא ל' כדדריש לעיל נעמתא ביום מלאת הן לו תורת נזי': נעמתא יום ק' וא' סותר ל'. מדרבנן נזרו שיסתור יום תגלחת אמר יום ק' ולא נזרו שיסתור אלא בסתם נזיר. וה"ה ה) סתם נזיר שנמצא ביום ל"א הוי כנעמתא יום ק"ב שאינו סותר: [ר"א אומר] אינו סותר אלא ז' ר"א לטעמי' דאמר' ביום ל' לא נזרי':

נוסחא מתוך תוספות לנזיר ג' ע"ב

נוסחא בסוף נזירותו